

“Yetiş Babana, Ey Fâtıma!”

Yürekleri titreten, insanın içini sarsan gerçek bir hikâye...

Peki biz bu hikâyenin neresindeyiz?

Mâlik b. Dînâr (Radiyallahu Anhu) anlatıyor:

“Hayatıma kaybolmuş, sarhoş, asi bir hâlde başladım...

İnsanlara zulmeder, hak yer, faiz yer, insanlara zarar verir, her türlü kötülüğü yapardım.

İşlemediğim günah yoktu. Fısk u fücürüm o kadar aşikârdı ki insanlar günahımdan dolayı benden uzak dururdu.

Bir gün içimde bir yuva kurma, bir evlât sahibi olma arzusu uyandı.

Evlendim... Bir kızım oldu. Adını Fâtıma koydum.

Onu öyle çok sevdim ki... O büyüdükçe kalbimdeki iman yeşerdi, günahlarım azaldı.

Bazen beni elinde içki kadehiyle görürdü; henüz iki yaşındaydı...

Yanıma sokulur, o küçük elleriyle kadehi iterdi.

Sanki Allah onu buna vesile kılıyordu.

Fâtıma büyüdükçe imanım artıyordu.

Her adımda Allah’a biraz daha yaklaşıyor, günahlardan uzaklaşıyordum.

Ta ki Fâtıma üç yaşına gelene kadar...

Üç yaşını doldurduğu gün vefat etti.”

Mâlik der ki:

“Onun ölümüyle yeniden eski hâlime döndüm. Hatta daha da kötü oldum.

Müminlerin sahip olduğu sabır kalbimde yoktu ki bu bela karşısında beni ayakta tutsun.

Şeytan beni yeniden avucuna aldı.

Bir gün Őeytanım adeta Şöyle dedi:

Bugün  yle bir sarhoŐluk yaŐayacaksın ki daha önce hiğ yaŐamadın!

İĞmeye, sarhoŐ olmaya kararlıydım. Gece boyunca iğtim, iğtim, iğtim...

Derken rüyalar birbirine karıŐtı... ve o rüyayı gördüm:

Kıyamet günüydü. GüneŐ kararmıŐ, denizler ateŐe dönmüŐ, yer sarsılmıŐtı.

İnsanlar bölük bölük mahŐer yerine toplanıyordu.

Kalabalığın iğindeydim. Bir m n d  sesleniyordu:

‘Falan oğlu falan! Gel, Cebb r’ın huzurunda hesaba  ık!’

O kiŐiyi gördüm; yüzü simsiyah olmuŐ, korkudan taŐ kesilmıŐtı.

Sonra m n d  benim adımı çağırdı:

Gel, Cebb r’ın huzurunda hesaba  ık!

Bir anda herkes kayboldu. MahŐer yerinde yalnız kalmıŐtım.

Tam o sırada devasa, korkunĐ bir yılan bana doĒru aĒzını açmıŐ koŐuyordu!

DeŐset iğinde kağtım. Yaşlı, g cs z bir adam gördüm:

‘Ne olur, beni kurtar!’ dedim.

‘Ey oğlum,’ dedi, ‘Ben zayıfım, yapamam. Őu tarafa koş, belki kurtulursun.’

KoŐtum ama yılan peŐimdeydi. Önüme ateŐ  ıktı.

‘Yılandan kağıp ateŐe mi d ŐeceĒim?’ dedim.

Geri döndüm, yılan iyice yaklaŐmıŐtı.

Yine yaşlı adama koŐtum:

‘Ne olur, Allah aŐkına beni kurtar!’

H lime acıyıp aĒladı:

‘Ben güçsüzüm, bir şey yapamam... Ama şu dağa doğru koş, belki kurtulursun.’

Dağa doğru koşarken yılan neredeyse beni yakalayacaktı ki...

Dağın üzerinde küçük çocuklar gördüm. Bir anda hepsi bağırmaya başladı:

‘Yâ Fâtıma! Yetiş babana! Babana yetiş!’

O an anladım...

Bu benim kızım Fâtıma idi!

Sevinçle doldu kalbim. Üç yaşında ölen kızım o anda beni kurtarmak için çağrılmıştı.

Elimden tuttu...

Diğer eliyle o devasa yılanı geri itti. Ben ise neredeyse ölmüştüm korkudan.

Sonra dünya hayatında olduğu gibi kucağıma oturdu.

‘Baba,’ dedi,

“İman edenlerin kalplerinin Allah’ın zikriyle yumuşama vakti hâlâ gelmedi mi?”

Dedim ki:

‘Kızım... Bu yılan neydi?’

‘Bu,’ dedi,

‘Senin kötü amellerindi. Sen onları besledin, büyüttün; neredeyse seni yiyecek hâle geldi.’

‘Peki o yaşlı adam kimdi?’ diye sordum.

‘O,’ dedi,

‘Senin zayıf düşürdüğün amellerindi. Onları o kadar ihmal ettin ki hâline ağlamaktan başka bir şey yapamaz oldular.’

Sonra ekledi:

‘Eğer ben olmasaydım, küçük yaşta ölmeseydim, sana yardım edecek hiçbir şey kalmamıştı baba...’

Böyle dedi Fâtıma.

Uyanınca çığlıklarla kalktım:

“Artık vakti geldi Rabbim!

Evet, vakti geldi Rabbim!”

Hemen kalktım, guslettim. Tövbe etmeye kararlı biçimde sabah namazına gittim.

Camiye girdim...

İmam tam o anda şu âyeti okuyordu:

“İman edenlerin kalplerinin Allah’ın zikriyle yumuşama vakti hâlâ gelmedi mi?”

İşte o, tâbiînin büyüklerinden Mâlik b. Dînâr’dır.

Gece boyu ağlamasıyla meşhurdu. Hep şöyle derdi:

“Ey Rabbim! Cennete gireceklerle cehenneme girecekleri ancak Sen bilirsin.

Ben hangisiyim?”

Sonra tevbe etti, salihlerden oldu.

Her gün mescidin kapısında durur şöyle çağırırdı:

“Ey günahkâr kul! Rabbine dön!

Ey gaflet içindeki kul! Rabbine dön!

Ey kaçan kul! Rabbine dön!”